

Излази Недјељом.

Цијена:
За ЦРНУ ГОРУ и АУ-
СТРО-УГАРСКУ (с БОС-
НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
на годину 6 ф., на чо год.
3 ф., на четврт године 1 ф.
и 50 новчића.

За све остале земље у
ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
годину 20 франака, на по
године 10 франака, на чет-
врт године 5 франака.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата плаћа се у
плаћеним писмима непо-
средно администрацији „Гл.
Црногораца“ на Цетиње, а
може се и картом упут-
ником на пошту у Котор.
Доплату плаћа се уредни-
шћу. Рукописи се не враћају.

За огласе плаћа се од
реда 5 новча. За огласе поже-
ли на дуго вријеме мање.

СЛУЖБЕНИ ДНО.

ОБЈАВА ПОМОРЦИМА.

У пристану Вадинаће поставље-
на је, за службу пароброда Аустр-
Угар. Лојда, један пловац за
привезивање (бова).

Пловац је на дубини од 7 1/2
сежања.

Положај пловца:

Рт Мендере: S. 78: 30. W.

Рт Мавријан: N. 33: 30. N. W.

Санитарна кућица: S. 67: 30. O.

Цетиње, 4 Јуна 1886.

Број 369.

КЊАЖ. ЦРН. ПОМОРСКО
ОДЈЕЉЕЊЕ.

AVVISO AI NAVIGANTI.

Nel porto di Val-di-noce venne
collocata, per il servizio dei piroscafi
del Lloyd Austr.-Ung., una boa d'o-
meglio.

La boa è nella profondità di pas-
si 7 1/2.

Posizione:

Punta Mendere S. 78: 30 W.

Punta Mavrian: N. 33: 30. N. W.

Casella Sanitaria: S. 67: 30. O.

Cettigne, 4 giugno 1886.

N.ro 369.

PRINC. MONT. SEZIONE
MARITIMA.

ЦЕТИЊЕ, 5 јуна.

„Полит. Кореспонденција“, а по
њој и други њеки листови у Аустро-
Угарској, доносе у истоње вријеме ви-
јести и гласове о њекијем агитатор-
ским покушајима, који се тобож чине
у Црној Гори и с којима би у све-
зи стојале претендентске намјере Кња-
за Петра Карађорђевића.

Наводи се ту, међу осталијем, и
то, како је Књаз Петар у Никшићу
„инспирирао“ читаве демонстрације у
корист „уједињења свијех Срба“, како
се те демонстрације чине у присуству
Књаза Црногорског који није, као ње-
гов зет, неодговоран пред Јевроном,
како се на Цетињу занимају послови-

ма који се непосредно не тичу Црне
Горе, како се многи оглашени Херце-
говци виђају у Књажевом кошаку гдје
су добро примљени и т. д., а из све-
га тога — закључује се — као да се
чине припреме за њеке догађаје који
се овдје (на Цетињу) очекују.

Није првина, да листови аустро-
угарски политику Владе Црногорске
доводе у везу с намјерама претендент-
ским које може да има Књаз Петар
Карађорђевић. Но ти листови вазда
заборављају, да је Влада Његовог Ви-
сочанства Књаза у држању своме ва-
зда руковођена само једним интересом,
а то је интерес Црне Горе; и да јој
тај животни интерес вазда налаже, да
не одступа ни за длаку и никоме за-
љубав од оне линије држања, коју јој
прописује лојална пажња међународ-
ног реда и које држећи се она може
бити највише сигурна за мирни, посто-
јани и напредни развитак Црне Горе.

Ко је год беспристрасно пратио све
мучне етапје кроз које је пролазила
политика Црне Горе од Берлинског
конгреса до данас, тај ће, без сумње,
радо издати свједоштво влади Његово-
га Височанства Књаза, да се је вазда
савјестно и пошито придржавала го-
репаведеног правца.

Они који су подлегли сумњи
да ће се тај правац измијенити си-
лом одношаја у које је наш Вла-
дајући Дом ступио са Књажевском
кућом Карађорђевића, љуто су се
преварили у томе. Узвишени Пред-
ставник нашег Владајућег Дома суви-
ше је Црногорац, него да би допус-
тио, да политика владе Његове пође
правцем, који не би одговарао живот-
ном интересу Црне Горе, и према том
врховном начелу Његовога држања сви
други обзир, ма како били замамљи-
ви, па и сами фамилијарни, губе се и
нишчењавају.

Влада Његовога Височанства Кња-
за води политику Црне Горе у том
правцу, и она нема никаква посла ни
свезе са претендентским намјерама

Књаза Петра Карађорђевића, који опет
може, разумије се, без икаквог додира
са политиком Црне Горе, водити своју
претендентску политику за свој рачун,
и на свој лични ризик.

Но они који налазе да имају раз-
лога бојати се претендентских смје-
рова Књаза Петра Карађорђевића могу
бити више но икад умпрени у томе
од онога доба од како је Књаз Петар
ступио у породичне одношаје са висо-
ким Владајућим Домом ове Књажевине,
јер ево су минуле већ четири године
дана, како Књаз Петар, при свим уз-
немирујућим гласовима, који се о њему
пропосе по јевропској, нарочито аустро-
угарској штампи, у најдубљем миру и
тиштини живи у Црној Гори. А врло
је ласно, при поле доброј вољи, разу-
мјети и уважити она снажна побуђења
која Књазу Петру категорично пропи-
сују такво држање и која као тешко
одровице висе на његовим претендентским
намјерама, ако их имаде.

Него ако би се Књазу Петру ипак
прохтјело да са својим вишерецим
смјеровима дјелотворно на сриједу сту-
пи, он би то, као што већ рекосмо,
могао чинити само за свој рачун и па
свој ризик. У том случају држање
Црне Горе било би јасно обиљежено
и чисто прописано њеним државним
интересом, а тај би захтјевао, да она
буде мирни посматрач свијех таковијех
покушаја са топлотом жељом у срцу: да
испадне на срећу Србије.

Јер у одношајима својима према
Србији Црна Гора, влада њена и на-
род, вазда су били руковођени и вазда
ће се руководити само овим јединим
интересом: да све што се у Србији
чини и догађа испада вазда на срећу
Србије.

Србија може имати добријех при-
јатеља и на страни. То допуштамо.
Но никако допустити не можемо, да
јој ико може бити већи и искрепнији
пријатељ од рођене браће њене у Цр-
ној Гори. Овдје, у Црној Гори, свако
јој је пријатељ без разлике: почињу-

ћи од Владаоца па до пошљедњег
Црногорца. На страни јој могу прија-
тељевати ради својих интереса и рачу-
на; у Црној Гори су јој сви пријате-
љи само зарад њених интереса и њене
среће. На страни јој могу пријатеље-
вати, док имају шта да очекују за
своје од онога што се у Србији збива
и догађа; у Црној Гори су јој при-
јатељи у срећи и несрећи њеној и не
очекују ништа друго од ње него да
се могу братски радовати свеколиком
напредку њеном.

Црна Гора није позвана да мије-
ња владе и Господаре у Србији. Но
и кад би имала каквога год интереса
у томе, она не би имала потребе да се
у то мијења, јер је тврдо уијерена, да
ће народ у Србији вазда најбоље зна-
ти и умјети одабрати себи оне владе
и владаре, који су њему по вољи.
Свака влада и свака династија, која
је народу у Србији угодна, и Црној
Гори је по вољи. У том питању за
Црну Гору искључиво је мјераодавна
народна воља Србије.

Према овдје изложеним начелима,
којима се руководи Црна Гора у одно-
шајима њеним према Србији, лако је
докучити и просудити, какво би др-
жање заузела Књажевска Влада, ако
би у Србији случајно наступиле огла-
шене по повинама мијене, које би сто-
јале у свези с промјеном владе или
династије.

Књажевска влада, полазећи са то-
га гледишта да је народ у Србији је-
дини властан рјешавати о том питању
по свом најбољем нахођењу, не би
могла допустити да се у том погледу
ма какав покушај учини из Црне Го-
ре, али би се сагласила са сваком
мијеном која би испала по вољи наро-
да у Србији, па звала се како му дра-
го династија, која би на тај начин
дошла на владу у Србији.

Мислимо да је овим јасно осви-
јетљено гледиште, које Влада Кња-
жевска заузима у питањима без нево-

ЛИСТАК „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

ПРИЈЕВОД ПОСВЕТНЕ ПЈЕСМЕ „БАЛКАНСКЕ ЦАРИЦЕ“.

ЦРНОГОРКАМА.

Када преста бојна магла
Да се нашом гором вије,
Када преста топ и пушка,
И крв људка да се лије;
Кад прекиде дилек горки
Од јунака сирочади,
И матера и сестара
И невјеста њених млади;
Кад на међе отаџбине
Сад душмана, веле, није,
И наступи дан ванашњи
Неизвјесно придирије:
Ја сам браћу преосталу
Искупио, изљубио,
И за дружбу под оружјем
Лубио им захвалио.

ALLE MONTENEGRINE.

Poesia di Sua Altezza il Principe NICOLÒ I.

Dedica del dramma: „Balkanska Carica“.
Versione dal serbo. *)

Quando la polvere delle battaglie
Cessò d'avvolgere le nostre vette;
Il fucil tacque; fu il cannon mutolo;
Dell'uman sangue l'onda ristette:
Quando cessarono, insieme col gemito
Di prodi vittime, i laghi amari
Di madri, tenere sorelle, giovani
Spose che piangono i loro cari:
Quando avversario feroce ai limiti
Più non trattenneccì vigili all'erta,
E la continua guerra di secoli
Sostò con tregua a fine incerta:
Gli uomini, i militi, vuoi si raccogliere,
Vuoi si dir grazie a' miei fratelli:
Baciarli; il giubilo delle vittorie
Vuoi si dividere insieme con essi.

Вијенце смо доворике
По заслуги дијелили,
А животе опет наше
Српству милу намјенили.
Али вама, ко се може
Одужити Црногорке?
Кад ви само умјете
Уставити сузе горке,
Сузе, које пусти гласи
Мужа, оца, брата, сина
Из њежних ваших срца
Тржу, ваде из дубина!
Ви сузама остављате
Друго мјесто, друге дане,
А јуначки нас пратите
На бојеве и меџане.
Срцу нашем спас је пречи
Опстанак нам домовине;
А пошто се битке сврше
Ожалите ко погине:
Прелијежом зашпијевком
Ријечате њина дјела,
А нас живе напаяте
На пошљедњу нашу ерију.

Insieme tessere ferti di lauro
E de' più validi ornar le fronti;
Giurar che avriaci la santa causa
Serba al combattere, al morir pronti.
Ma dov' è il premio, dove l'encomio
Che aggiunga, adegui, Montenegrine,
Il vostro merito?... Vietarsi il piangere,
Tanto voi posseno patrie eroine.
Poi che le lagrime traggono, strappano,
Fino all'intimo de' vostri cuori,
I nati un tenero fratello, un giovane
Sposo, l'anelito d'un genitore.
Addii tristissimi, mesti prognostici,
Di pianto bagnano il vostro ciglio;
Ma sempre abbiavamo, allato, impavide,
Indivisibili socie al periglio.
Prima vostr' ansia, cura precipua,
Son della patria le incerte sorti,
E solo al termine della battaglia,
Inconsolabili, piangete i morti.
Di quei che caddero le geste nobili
Da voi si narrano in sacri accenti,
E il carne inebbia, e a nuove stimola
Geste macchinime i sopravviventi.

не потпуно у аустро-угарском по-
винарству.

Према томе јасно је оцијенити
колико вриједи и сва она сумњачења,
која се по том повинарству злонајер-
но износе против Владе Црногорске, и
ми не бисмо имали, последије овога, по-
требне да се упуштамо у побијања онп-
јех ситнијех појединости, које се ту
наводе као симптоматични знакови не-
ке агитаторске политике, која се то-
бож води на Цетинау.

Но не можемо ипак пропустити,
а да се овом приликом не дотакнемо
онога тешког окривљивања, које се у
том састоји, што се неки „оглашени“
Херцеговци виђају у Књажевом копа-
ку и што су ту радо примљени.

Ми не знамо нити имамо права
да разбирамо ко улази и излази из
Књажева копака. Сваки је у својој
кући господар па и Књаз у својој, и
може примати кога му је драго, а
светиња домаћег прага забрањује
свакоме другом да о том разбара и
бригу води. Ми не знамо, али не по-
ричемо да је могуће да Књаз прима
у своју кућу и њеке Херцеговце —
„оглашене“ или „неоглашене“, како
хоћете. Ми у томе не видимо никакве
опасности за Јевропу, по видимо само
то, да се Господар служи неоспорив-
ним правом Домаћина своје куће, да
су врата од Његове куће вазда отво-
рена свакоме поштемом и добримисле-
ћем Србину и да је у његовом дому
добро примљен сваки онај, који преко
прага његова прелази с чистим срцем
и поштемом душом.

Примјетили смо, даље, више пута,
на тако и овом приликом, да се у ви-
шенаведеној штампани дјела појединости
Црногорца, почињена од њих у Цр-
ној Гори или на страни, вазда Кња-
жевској Влади у грлих уписују.

То је врло погрешно и тијем се
чини велика неправда црногорској
влади.

Јер допуштање нам се, да се и у
Црној Гори може паћи људи, као што
се и у осталом свијету находе, који
преступају преко граница у којима се
једна влада држи, те за свој рачун и
на своју одговорност предузимају из-
вјесна дјела, која не стоје у складу
са законима земаљским и обвезама ме-
ђународним на које је влада дужна
назити.

Но као што је у цијелом свијету
обичај да се за таква дјела не узима
на одговорност ни једна влада, ваљда

је право да се, у подобном случају,
ни према црногорској влади друштво
не поступа.

Или зар постоје за ову њека изу-
зетна међународна правила?

По наредби књ. црногорске владе
био је г. Јован Сундечић у Риму, гдје
су почели преговори с Римском Кури-
јом о уређењу вјерскијех односа црно-
горскијех римокатолика. Преговори још
нијесу коначно довршени, по сви су
изгледи да ће успјети и да ће се угла-
вити погодба између Црне Горе и
Римске Курије. Г. Јован Сундечић
владао се у том послу сасвим по на-
редбама књажевске владе; сви против-
ни гласови неосновани су и неистинити.

У свом вечерњем листу, од петка,
11 јуна (29 маја), на истом мјесту на
ком је прије више дана онако љуто
увриједио надвојводу Аблрехта, нашао
је „Пестер Лојд“ на Црну Гору. О-
сврнувши се на тужбу њемачког ли-
ста сарајевског „Bosnische Post“, како
је прошлог мјесеца било неколико муч-
кијех нападаја близу црногорске гра-
нице, како су таквим приликама ги-
нули ионајвише солдати и жандари ау-
стријски и како су убијене навијек у-
спјеле да се спасу преко границе цр-
ногорске, „Пестер Лојд“ захтијева од
бечког министарства иностраних дјела
да у тој ствари поступи строго и на-
да се да се неће пропустити прилика
да се „господи на Цетину за времена
покаже, с ким имају посла (den Stand-
punkt klar zu machen), да црногорске
погрешке и нетачности не би опет
од нас (од њих) захтијевале велики
број жртава.“

У прошлу недјељу, 1 (13) јуна,
има „Пол. Кор.“ брзојав из Скадра, ка-
ко су Мухамедови црногорски неза-
довољни с наредбом Књаза Николе,
који је изјавио да су и Мухамедови,
као и сви остали Црногорци, дужни
служити у вјесци, слати своју дјецу у
српске школе и у опште прилагодити
се црногорским установама и обичајима.
У осталом наређено је да се добра
оних псељеника, који су се задужили
Црногорцима, продаду рад исплате ду-
гова. У Скадру се боје, да ће те на-
редбе дати повода даљем псељавању
Мухамедоваца.

Ми само можемо увјерити „Пол.
Кор.“-у, да мухамедовске становнике
нико неће моћи коначно задовољити,
нако Господар Црне Горе, или —
Султан.

Што се пак тиче навале „Пестер
Лојда“ на Црну Гору због некијех
мучкијех нападаја на нашу границу
ми не познајемо тог међународног
права које би чинило одговорном вла-
ду једне државе за какво зликовачко
дјело што се учини близу њене гра-

нице. Колико је немогуће да влада
одговара „за сваку пушу и грмушу“
томе се „Пестер Лојд“ може најбоље
научити из догађаја који су се јутрос
догодили под његовим носом, у сред
Будапеште.

У осталом, нама од сада навијек
може само бити мило, кад год Црну
Гору буде нападао онај лист, који је
ономад онако нагрдно стрица Тесаре-
вог, и ако се не падамо да ће се тако
брзо покајати због навала на нас, као
што је то учинио последијев уреду мар-
шала аустријске војске.

НЕСЛУЖБЕНИ ДИО.

ТЕЛЕГРАМИ „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

МОНАКОВО, 2 јуна (стигло касно
вече). Краљ је јучер прије подне ше-
тао и разговарао се мирно с доктором
Гуденом и сједио с њим на клупи. У
вече је брзо ручао и кренуо одмах
из двора с Гуденом без друге пратње.
Око једанаест ура поћу наша се два
мртва тијела у језеру, недалеко од
поменуте клупе. На обали се наше
двје умбреле, одијело и капот (вела-
дун, surtout) краљев. Судећи по рапама
на тијелу Гуденову, по траговима по-
ката краљевих на челу и образу
Гуденову, било је жестоко хрвање
међу њима.

Војска се заклела јутрос, према
одредби устава, нашествнику краљу
Отону и владару принцу Лујт-
полду.

МОНАКОВО, 3 јуна. Проглас
владарев оглашује за Краља Отон а.
Но како је Отон, због болести, спре-
чен у владању, узима принц Лујтполд
владу у руке, те позива све да се
поковавају краљу Отону и владару
Лујтполду.

СРИЈЕДАЦ, 7 јуна. Услијед
посредовања нар. посланика владине
странке помирили су се Каравелов и
Радославов. Ипак још траје мнџи
старска криза. Говори се да ће
доктор Странски и још један други
замјенили два члана министарства,
да би се очувало јединство странке.

МОНАКОВО, 7 јуна. Краљ Луд-
вик II. погребен је најевечанијим на-
чином. Испратили су га до гроба цар-
ски принчеви аустријски и њемачки и
сви остали нарочити преставници ње-
мачки и инострани.

АТИНА, 7 јуна. Скупштина је
примила закон који предаје владу (ре-
генцију) у руке министарства Трику-
писа, док је краљ у иностранству. За
тим се скупштина разишла до 23 о. м.

ПАРИЗ, 7 јуна. У сенату је до-
вршен извјештај одбора за прогон
принчева. Одбор одбија приједлог за
прогон краљевића и царевића. Расправа
о том у понедељник (јучер).

Мене, сестре, замијени
У далеко доба наше,
Када нам се царевиниом
Јаничари разиграше.

На сред Зете падох жену
Вашиг срца и љубави,
Ваша дјела и врлине
На уста јој хладна стави.
Оживјех је да казује
Што је било и што бива,
И да вјечни примјер буде
Црногорских од одива.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Балканске земље.

СРБИЈА. Последњи гласови о
састанку скупштине увјеравају, да ће
народни изабраници бити поуздано по-
звати на састанак до 15 јуна. Ипак
је, по другијем знацима, слободно и
помислити, да ће се тај рок одмакну-
ти можда до 1 јула, рецимо до Пе-
трова-дне, те би се онда могло и обра-
зложити народном календарском тер-
минацијом, јер наш народ радо са-
ставља велике догађаје с празницима,
као што у Србији Цвијети и т. д.

Јављају странни листови из Би-
ограда, да ће влада брзо позвати сво-
је пријатеље између изабраних народ-
них посланика у Биоград на збор, гдје
ће им разложити своје смјерове за бу-
дућност, наиме нове финансијске „ре-
форме“ г. Чече Мијатовића, нову у-
правну подјелу земље, и т. д. и т. д.
те тражити од њих мишљење, управо
одобрење, прије по што би влада иза-
шла пред скупштину.

Што се више растеже рок сазив-
у скупштине, све се више распаљују
страсти међу страпками, све су жешћи
јавни насртаји, не само странке на
странку, но и на личности, на образ и
поштење. Да тако стање влади ни-
како не може користити, то је близу
памети; а како би се том стању могло
помоћи, бар за час, једино нито бр-
жим сазивом скупштине, то је у то-
лико теже разумјети што се влада тог
пута још навијек клони.

Да се види како се грозничаво
борба у јавноме мишљењу Србије ра-
спаљује, ево неколико примјера:

„Видело“ је, у свом 111 броју,
било дошљело допис из Пожеге, у
коме се прича како су разбојници на-
пали на пона у Добрињи и опљачка-
ли и злоставили га, а дошеник уз то
надовезује ову примједбу: — „чо-
вјеку се намеће чудновато вјеровање,
на хтно, не хтно, мора да мисли: да
разбојници нијесу прости отимачи, не-
го да имају неког удјела у извршењу
фузионог програма, разумије се тајног.“

Опозиција је дознала да је тај
допис писао један од првака владине
странке, неки Милан Жуњић, те ра-
дикални „Одјек“, измеђ осталог, вели:

„Разбојници имају удјела у извр-
шењу фузионог програма; радикали и
либерали споразумјели су се на неки
тајни програм. — Увјерени смо да
чак ни Милан Жуњић не вјерује у
своје делунцијације — —. Само нам
је неразумљиво, од куд у Мил. Жуњи-
ћа толико жучи против споразума из-
међу радикалне и либералне странке?
Да није и он од оних који се брину
за „самосталност радикалне странке“,
па би хтно да је брани? — — Једно
је извјесно, а то је, да се један од
јаким доказа о корисности тога спо-
разума налази и у том, кад се види,
коме споразум није по вољи.“

Sorelle un' epoca, già remotissima,
Viva ritrassero al mio pensiero,
Quando il Giannizzero, impune e libero,
Pot' a percorrere il Montenero,
E nella fertile Zeta una femmina,
Pari nell' ansie, nel cuor trovai:
Vostre magnanime geste, vost' opere
Alle sue gelide labbra affidai.
La fèi rivivere, per farle pingere,
Con quei che furono i nostri giorni:
Eterno d' inclite virtudi esempio,
Onde ogni femmina fra noi s' adorni.

Ces. Tondini.

Пјесник је изволио преводиоцу
даровати једну књигу своје „Балкан-
ске Пјесме“, с овим сјејерушим
пјесмом:

Al Reverendissimo padre Cesare
Tondini de Quarenghi, Barnabita, in
segno di particolare stima e ringrazia-
menti per la bella e fedele traduzione
della dedica di questo dramma.

Niccolò.

Босе, гладне, трудне, наше
За нама се потунате
По граница' домовине
Да нам евојни тајни дате.
Ви нијесте од нас мање
Кад наступе жње мусе,
Воде, праха и олова
Пружају нам ваше руке;
Ваша прама што горимо
Тога праха што горимо
Кад симбола, прет-слободе,
Ваш анђелски лик видимо.
Па могах ли одољети
Мора срца врућем хару,
Да и жџа ја заслуге
Не изнесем на олтару?!
На олтару домовине
Бе се тамјан свети пали,
Пред слободом што су наши
Мученици основали.

Ваша чувства и врлине,
Ваше жртве и прегнуће,
Ваша љубав, срце ваше
Домољубљем вазда вруће,

Avvolte in miseri cenci, con fievole
Incesso, ai limiti vi dirigete;
Sealze, per ispidi calli ed esauste,
A noi la tenue razione porgete.
Di noi voi, femmine, non meno intrepido,
Quando i pericoli son più sovrani,
Mostrate l' animo, ch'è piombo, l'acqua,
Polvere apprestanci le vostre mani.
E sovra i nugoli di quella polvere
Che da noi bruciasi, — presso alla Croce
Segno de' liberi, — scorgiamvi, ad angeli
Simili, e incuoraci la vostra voce.
Oh no! impossibile, donne! sariani
L' ardente voglia di soffocare
Che alfin mi sdebiti, che i vostri meriti
Io della patria porti all' altare,
U' avvampa e levasi l' incenso mistico
Che sempre attornia la Libertate,
Di cui le immobili basi dal sangue
De' nostri martiri fur cementate.
Quel che uell' intimo sentite, l' ardue
Virtù, l' energiche risoluzioni,
I caldi palpiti dell' amor patrio,
Del cuor gli spasimi, l' aspre tenzoni,

Разумије се да је опозицији нај-озбиљнији извор за пријекоре влади — Сливница. То је владином „Виделу“, на пошљедак, већ тако догрдило, да је ијетко узвикнуло: „Кога ли ви то плашите Сливницом?“ додајући, како се тај пријекор већ отрцао, како је постао „бубањ и решето“, од којих се само међеди плаше.

На то одговара владином листу „Одјек“:

Људи који знају, или би требало да знају, шта је било у Пијемонту последијед Новаре, у Аустрији последијед Солферија и последијед Садове, у Француској последијед Седана и последијед тричавог Тонкинага и т. д. ти људи последијед Сливнице, у којој има више брукe, него што скупа има несреће у свим поменутим поразима, не само пркосе српским интересима и српској чисти, него још чак и замјеравају ако им ко спомене Сливницу!

Спомиња ћемо је докле год је не осветимо.

На завршује:

Вјерујте да нијесмо никада ни најмање научили били, да нас плашимо том страшином и етидном успоменом. Ми смо знали, да је вама Сливница, као што сами рекосте, бубањ и решето. А знали смо и то, да и по срцу и по духу снадате у оне, који се бубњем и решетом не дају уплашити.

Ми смо непрестано потражили и потражићемо Сливницу, а и све што јој је претходило, једино се тога да не би ни један Србин ни за један часак заборавио како у Србији има неколицина људи, и то људи на државној крми, који се ни мало не плаше „монопола дувана, задужења државног, Леидер-банке, Бонтуа, па ни — Сливнице“, којима је све то бубањ и решето.

Неопходно је потребно да ово увијек има на уму свако, ко год Србији жели живота и опорављаја.

Стога ћемо ми и даље непрестано „потражити“ Сливницу.

Потражићемо је докле год ту бруку не емеремо.

Извоља због ванредног множења хајдучкијех чета по Србији мора да је заиста врло озбиљна, јер не само што се биоградски службени дописници туже страним новинама на ту биједу, по налазимо у биоградскијем листовима објаве, којима се уцјена на харамбаше тих чета повинује са по 300 марија.

Но није разбојништво једини драч те избија из нездравог друштва земљишта, имају тужбе и на велику кризу, осјетан застој у новцу и трговини. Тако пишу „Новој Уставности“ из бољевачког срезца:

Кризe новчане није било од кад памте људи као сада. Трговина етаља, стока се не тражи, просто сељак нема зашто да узме новац, па и оно што надином заради или нешто прода, више бадава него што се може узети да је продато. Гмет му не прима у бакру или никлама. Већ се траже дукати, наполеони, динари. Сиромаси људи по скупе новце купују динаре и злато за никле и бакар. Власт ереска не вјерује, враћа кметовима по неколико пута натраг, и сами кметови не знају шта да раде. Оставке власт не прима, казни, народ нема новца. Чуда се чине.

У највећем инглеском листу, „Тамсу“, изашао је разговор г. Мил. Гаранина с једним Инглесом о извазекцијем и унутрашњим приликама Србије, о узроцима пошљедњих недаћа и о изгледима народним за будућност. У том пошљедњем погледу завршује разговор овако:

„Што се тиче савеза словенскијех држава, ја у то не вјерујем. Словенство је појам без икакве стварне садржине. Ако икоји народ може с правом казати да је словенски, то је јачајно српски народ, који у својим жилама има више словенске крви по ма који други. Па ипак, ако бисмо ми морали престати звати се Срби, те би смо морали изабрати друго име, онда би наш народ усвојио прије свако друго име, но име „Словени“.

На то примјећује биоградски „Одјек“:

Ово се усудио изговорити пресједник српског министарства! — Ми смо причекали да проговоримо о оволикој ругоби. Надали смо се каквој год исправди, јер се вјерни „Пеестер Лојд“ пожурив, да ове етидне ријечи прештампана. Никаква се исправка не појави. Дакле је истина. Истина је да је српски министар пресједник г. Гаранин, казао у име ције српске

га народа, да би се српски народ радије назвао народ њемачки, мађарски, турски, манџурски, хотентотски него — словенски!

Оваквој псовци не треба никаква тумачења.

Али кад је г. Гаранин смио овако што рећи у име српског народа, онда ево ми отварамо ушне, или, још боље, предлажемо „Вијелу“ нека отвори ушне изјаве свих оних Срба, који се слажу са овим мишљењем г. Гаранина. Ако их нађе десет у цијелом Српству, признаћемо му да је српски родољуб!

„Пол. Кор.“-и јављају из Биограда, да ће се скупштини подијети буџет за двије године: 1885—1886 и 1886—1887. Рад исплате остатка с и т и н и х дугова (dettes flottantes) учиниће влада к р у п и ј и зајам. Ујерава се да разбојништва око Обреновца немају политичког значаја.

„П. Лојд“ има брзојав из Биограда, како владин лист доноси „многобројне изјаве посланика, који се признају владине присталице те су тијем утјерана у лаж противна казивања листова опозиције“.

По тада добијемо њоколико бројева „Видела“ и не нађосмо никаквих јех многобројних подобних изјава, осим једне врло чудновате изјаве „новјерника“ срезца љубићког те изјављују да нијесу гласали за кандидата либералне опозиције, М. Новаковића, као што вели „Нова Уставност“, но за владиног. Изјава се сврхује овим ријечима: „Поред свега тога молимо да се зна још и ово: да ми не признамо сви напредној странци. Већина је нас на неутралном земљишту. Шта више, ми двојица, на крају потписати, — ушли смо у бирачки одбор као кандидати странке, која је за Новаковића гласала.“ А у почетку увјеравају потписници: „— сматрамо се м о р а л и о обавезани да, у хатар наше чисти и праве истине — објаснимо.“

БУГАРСКА. Већ излази јасно на видик, да је тобожња завјера против живота кнџа Александра и г. Петка Каравелова з м п и љ е н а, да би се народ у очи ибора придобио за владу. У страним прицама о тој завјери спомињали су се и њеки Црногорци, који су тога ради врли у тамницу, а су последије пуштени, само је још остао у затвору парох бургаски, г. А. Драговић. Како се сад већ увиђа ништавост цијеље те пзмншотине, увјерени смо да ће и парох Драговић бити брзо пуштен на слободу, ако већ није.

Како нам брзојав наш из Српједа не јавља опширније о узроцима „министарске кризе“, може се свашта нагађати. За сад је толико јасно, да је већина „собранија“ уз владу.

Аустро-Угарска.

Сви службени листови аустро-угарски, а на челу им „Лист наредба за војску (Armee-Verordnungsblatt)“ до носе ово ручно писмо Ње. ц. и кр. Величанства Кесара Надвојводи Албрехту:

„Драги Стриче, Надвојводи Албрехте! У вазданијој несезбизалој оданости и неуморној ревности затрудила се Вања љубазност онда мучним путовањем по Босни и Херцеговини и тијем сте стекли ново право на Моју захвалу.

Мене су испунили великим задовољством Ваши извјештаји о приликама и духу тамо смјештене војске, о њеној извјезбаности и радовина јој како на чисто војничком тако и на просвјетном пољу. 15 корпус, преставајући својим склоном цијелу војску, дјела достојним начином у духу освештаних предања војске, која је у свима приликама ријетком вјером у дужности и пријегором високо држала углед пријестолу и монархије те ће и у будуће одговорити својој високој намјени.

Шенбрун, 7 јуна 1886.

Фрања Јосиф с. р.“

Уличка нобуна у Буданпшти, која је трајала недељу дана, једва је утишана. Имала је посла и војска, била су кренула три батаљона пенидије и

један ескадрон хусара против грађака. У прошли петак опкољена је велика гомила, ово хиљаде, и одведена у тамницу. Међу тим је пало њеколико жртава, и од грађака и од жандара, а били н који невини погинуо.

Из листова.

У рускоме „Гражданину“ читамо ову биљешку која се односи на ријеч коју је изговорио московски градеки главар пред Царем у Москви. Ова биљешка толико је занимљива да заслужује да је и ми дамо на читање нашим читаоцима.

„Мене су причали — је ли истинито не знам, говори уредник „Гражданина“ кнез Мешерски, о једном комичном епизоду који се догадио приликом повратка у Петроград нашега министра иностраних дјела: Говори се да су сви посланици дошли код министра да ишту аудијенцу и сви на једну исту тему: le discours du maire de Moscou... Министар, и ако је био изненађен, опет се нашао у духу одговорити им са пристожном љубазношћу: „Mais le maire de Moscou n'est ni le gouvernemeut, ni un diplomate, ce n'est même pas le lord-maire de la cité de Londres qui parle plus pour l'Europe que pour sa ch re cit, prenez vous à lui même.“

Већина јевропских дипломата, кад је чула овакав одговор, задовољила се. У осталом ријеч московскога главе, судећи по телеграфским одзивима, у политичком свијету није произвела особите сенсације. Новине су мало прогужале, па су и замуцале.

Ау фонд, прича се да су говорили посланици последије аудијенце код министра, le discours du maire de Moscou qu'est ce que cela nous fait.

Et l'incident est clos — и слава Богу. По салонима још има довољно разговора и претресања на рачун ове ријечи, особито од како су дошли у Петроград неки Москвићи. На њих су навалили са сваке стране радозналице и политичари великобједских салона са питањем: Како су у вишим круговима примљене ријечи о св. Софији, које су изговорене у бесједи московскога градекога главе?

На никако! одговарају московски путници

Како никако?

Како што се примају све ријечи које утеку — е језика а да не знам како су утекле; on les entend, mais on ne les écoute pas.

Таквим начином оне нијесу улегле у програм московских планова?

Можете ли такву лакрдију питати! одговара питани.

Како можете тако говорити кад је ова бесједа прештампана и у „Правителственом Вјестнику“, продужава питати љубопитни.

Аи са, vous m'en demandez trop, одговара Москвић, на за не појавила бесједа у правителственом вјестнику да се тијем бесједа више огласи, те да не постане забрањеним плодом, те таквим начином постала предметом свакојакних нагађања, а то би морало бити кад бесједа не би била одштампана.

Овим одговором љубопитници су се задовољили.

Д О Н И С И.

(Ј. Ј.) ДАНИЛОВ-ГРАД, 30 маја. — Мјесец мај допио је код нас много пријатних новости. Са проласком Њ. В. нашег узвишеног Господара, дошао је и г. Филип Петровић са њеколико инжињера, који су инжињеријери одмах по налогу предузели живо мјерење пута одавдје до Никшића; а од Подгорице додје познато је да је свршен од мостова. Чим су инжињери измјерили дио пута одавдје Никшићу, одмах су трговци купили њеколико километара у правителственом. Радња се одпочела са великом живошћу и уредношћу. Не престаје миња пуцати: што путем, што ли се опет вади камење за мостове, којих се има пет градити све од камена: први на Сушици, други на Дубоком Потоку, трећи на Катића Потоку, четврти на Великој Блатини Ђуричкој а пети на Грачаници под Орјом Луком.

Сада код нас влада велико весеље са сваком живом душом. Прво је и најглавније весеље, што се налазимо у најповољнијем миру градеки пут, којег важност зна процијенити сваки здрави разум. Друга су весеља, једно за еспромахе раднике, надишчаре, којима не мањка више радње као прије, па то био тога, минадија, или прости конач, сваки ту има посла. На су сад и трговцима овданишним од радника пуније крме у дућани.

Лијепо ли је чути приче — особите стараца бјелонављиких, кад се међусобно разговарају о грађењу овога пута, на побрајају честе бојеве са Турцима око Под-

горице, Снужа и Никшића, а сад Црна Гора гради пут од своје Подгорице и свога Снужа до свога Никшића. У овим бојевима именују јунаке, који се је и како показало и колико ли глава уграбио; а тако именују и оне, који су погинули у овим мјестима, која данас мјеста Богу за славу живе у највећој слободи и миру, подижући цркве, школе, путове и друго што је честито. Као у миру о добру раде, Бога хвале а радосне пјесме кликују у здравље свога Господара.

Најпослије и обично старци вјерују свој разговор с овим ријечима: „Немојмо браћо жалити ни једнога, који нам је погинуо за част, поштење и слободу, по рецимо: душа им у небеском царству почивјала, а Бог уредио те се у нас и не рађао ни један, који жално свој живот дати за срећу и слободу свога отацства.“

Јуче 29 маја у 4 сах. по подне, присије нам с Цетиња Њ. Високопресвештенство господни митрополит Митрофан Бап, у са г. г. прогуманом Венијамином из М. Савине, протођаконом Ф. Радичевићем и неколко пјерјаника. Пред Даниловим градом среди су га и поздравили г. г. протојереји: Ј. Бошковић, и С. П. Ванкелић са још вишим бројем свештеника. Јутрос 30 маја, кренуо је у м. Острог у пратњи неог друштва и овданишњег свештенства.

Пошто смо претријели неколико сувијех и врућих дана, сад нас је Бог обдарио са неколико кише и лијене хладовине. До сад нам је љетина у добром стању; а од свега нам је није најбоље оприличило.

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ.

ЦЕТИЊЕ, 9. Јуна.

(Из Доора). Његово Височанство Господар и Кнџа, изволио је у прошлу суботу рано кренути за Беч, преко Котора. С Његовим Височанством пошле су Свијетле Књазинице Милица и Стане, које иду у срстаје својим естрама Јелени и Ани те долазе из Петербурга из васиталништа Смољног манастира. У личној служби Његовог Височанства налазе се овом приликом г. г. ађутант Блажо Петровић и управитељ минет. финансије Нико Матаповић.

Дали ће Његово Височанство поћи из Беча у какво купатило и у које, или ће се можда изабрати други начин ујемчења здравља нашега Господара, то ће зависити од мишљења пријатних учитеља љекарства те ће их Господар у Бечу запитати за савјет.

(Из Острога), са љивота светог Василија, добили смо лијен допис о тројичкој свечаности, по касно нам је стигао те га не могосмо уврстити у лист, само ћемо споменути из њега што је најзанимљивије.

Од како су моћи Светог Василија у намастиру Острогу, навијек је тамо долазио народ сваке године па Тројични-дан, а било га је од свијех крајева гдје живе Срби, било га је не само православне вјере, но и сами Мухамедоваци, који су се давно престаји звати Србима, по се, навјек осјећају да су Срби, чему је најбоља свједочба била вазданије полазиштво мухамедовскијех Срба Светом Василију Острошком. Сваке би се године ту нашао по који поклоник из Босне, Херцеговине, Старе Србије или Македоније, који је одарастао у корану, па је ипак имао више вјере у Св. Василију по у својој Таби, више у Острогу по у Мекци и Медини.

То је све тако трајало до окупације Босне и Херцеговине. Тада се нађосе наметљиви потказивачи који достављаху новијем властима у Босни и Херцеговини свакојакне измишљотине о тијем великијем саборима народним, те их представљаху као опасне по мир и поредак у заносједнутијем покрајинама. Власти тамошње непра повјероваше те забрањиве народу у Босни и Херцеговини долазити у Острог па Тројични-дан да се клања љивоту Св. Василија.

Но како је та забрана потекла из неоснованог достављања, ми смо били увијек, да неће дуго трајати. И збила се. Све су године објавиле аустро-угарске власти у Босни и Херцеговини, да је сваком слободно поћи у Острог и задовљити своју вјерску потребу,

поклонити се њивоту у коме почивају
петљене мошти Св. Василије.

И народ се обилато користи до-
бивеном слободом, покривно је са сви-
јех страна, особито из крајева ближих
црногорској граници, да своју свагда-
шњу, а дуго притајивану жељу задово-
ли. Највише је било поклоника из
Мостара, Гацка, Стоца, Невесinja, Са-
рајева и Чајнича. Било је и овом при-
ликом и Мухамедоваца, како из Хер-
цеговине, тако и с Косова. Високо-
преосвештени Митрополит г. Митро-
фан, који је био дошао у Острог са
својим придворним свештеником и про-
тођакопом и с неколико перјаника, по-
говорно је на дан празнични, послје
службе божје, сакупљеном побожном
народу красну проповијед, те је сваки
пошао из Острога укрјепљен вјером у
будућност.

Што су аустро-угарске власти у
Босни и Херцеговини тамошњем на-
роду вратиле слободу положења Остро-
га, коју је навјек био уживао под
владом турском, то је најјаснији до-
каз, да су односи између ц. и кр. ау-
стро-угарске и књ. црногорске владе
све бољи, све повољнији и све повјер-
љивији и да оне разне смутине те се
труде, било писменим било усменим
путем, да то узајмно повјерење пому-
те, ако Бог да, неће никад успјети.

Из Великог Суда.

Година 1879.

Бр. 40
9 јула 1879.

Суђење Мигу Ђирову Ђировику
из Бјелопавлића, који је убио Шпира
Перованова Велишевића, исто Бјело-
павлића.

Мигу Ђиров, признав да је убио
Шпира Перованова, прича, на чи-
тање Суда, овако:

„У четвртак вече, 21 јунија о.г. по-
ђем код животиње покрај Зете воде и на-
дјежем са стоком кроз неку неуглавану
земљу Перованову, и већ сам био доша
са стоком при крају да изађем из те земље
Перована Богетина. У тај мах дође Пе-
рован Богетин са својим оком Шпи-
ром, па ми Перован рече: „Враћу, Миге,
овде на траг!“ и осрамоти ме. Ја му од-
говорих: „Нећу враћат оваца на траг, по-
ћу пријећ на моју земљу.“ Перован, чим
се примаче, удари ми једног овна по гла-
ви. Тад се и ја примачох и рекох: „Зашто,
Пероване, бијеш те браве?“ Перован рече:
„Зато, погани од погани; нијесам ти ја
Бајо Чокетин, по ћу ти шаку у уста ула-
рити!“ па се примаче к мени и удари ме
шакном по устима. Ја рекох: „Зашто, Пе-
роване, зар хоћеш да Баја осветиш? Ама
можеш, јер си доша са сином и нађе ме
готово (т. ј. без оружја).“ Тада пробох
трех овца да их ћерам и узех један ја-
рам. Они дођоше да ми не даду овце на-
пријед гонити, него да их натраг враћају,
и Шпиро узме мотилу, па се загна на мене,
а ја оним јармом к њему, и ја први угра-
бих те ударих Шпира оним јармом по
глави. Шпиро паде, а Перован дотрча те
ме удари мотилом по глави, и ја падох,
он ме и опет по леђима удари. Потље се
дигох и утекох, а Тидо Спасојевић е
оно страво Зете, завика Перована: „Удри
и осрамоти му мајку, утече Миге.“ — Већ
сам казао да сам учинио зло и убио Шпира
Перованова. Али не бих био пуштава стоке
у ту њихову брањевину, по ту исту вече
Симо Чокетин и Гаврило Пејов бјеху до-
ђерали говеда у ту брањевину, и Перован
их је видео, па им наје пишта рекао: „А
што ме Суд пита, како сам живио с Пе-
рованом и пок. Шпиром, ја сам с Пе-
рованом и сином његовим назао красно жи-
вио; ма с његовим рођаком Бајом био сам
у свађу. Шпир нијесам убио хотимице,
но само да се сачувам од његова ћотеса.“

Перован Богетин, отац убије-
ног Шпира, казује овако:

„У четвртак, 21 јунија, пођох да ви-
дим урметин (кукуруз) покрај Зете и по-
сах дјвије мотине на рамо. Украј урметина
пађох Мига Ђирову са женом Ђе пасу
браве и говеда у моју брањевину, па му
рекох: „Зашто, Миге, пуштајеш у моју
брањевину?“ Он рече: „Штете није.“
Ја пођох да их преждем и рекох: „За-
мало не бих од ових браве меса начи-
нио“, те их почех бретином ишћериват.
Онда Миге рече: „Нека! Ећу гонит бра-
ве напријед“. А имаше још два гона ку-
дјен Миге мишљаше да их прећера. Ја
му рекох: „Нећеш, но ајде натраг озго
кудијен се не брани!“ и браве враћаш; а
Миге дође до мене те ме руком уприје у

прса, па рече: „Не ћерај браве!“ Ја му
рекох: „Куд руке пружаш, никога није!
Нијесам ти ја Бајо Чокетин!“ па га руком
отиснух од себе, али се не могу заклет,
јесам ли га ударио или не, по нијесам
хтио да га ударим. Он пође до једног
рада те узме јарам и загна се пут мене;
али ја бијаш овце изагна и кренуо да
идем дома, а Миге с оним јармом крену
к мени. Ја му рекох: „Зар оћеш да се
бијемо?“ Миге разину и дође страга к
мојему сину Шпиру и удари га оним ја-
ром по глави; он паде. Онда ја ударих
Миге мотилом по глави док паде. Потље
пођох сину, и кад виђех да је само у дух,
повратиш се на Миге; али Миге бјеше
утека.“

Госпава, жена Мига Ђирову, каже:
„Ја са Мигом бјех код оваца на земљу
Перованову код Зете, и не бјеху све овце
на Перованову брањевину. Перован дође
те му (Мигу) рече: „Ве си, погани од
погани, овде ућера?“ Миге рече: „Штете
није, али ишћераћу их“. Перован поче
браве изгонит и удари једног овна док се
преврте. Миге се примаче Перовану и
замоли га да их не бије. Перован тада
удари Миге шакном по образи и рече:
„Није ти ово Бајо Чокетин.“ Миге пође те
узме јарам и крену к њима. Син Перованов
Шпиро и он (Перован) крену с мотилом к
Мигу, Миге први замахну те уби Шпира.
Онда Перован удари Миге мотилом два
пута, док паде.“

Тидо Спасојевић, који је био свје-
док при свађи Перована Богетина и Мига
Ђирову и видео погубију Шпира Перова-
нова, казује овако:

„Бијаш на обалу Зете. Перован Бо-
гетин посаче мотилу и, кад дође с друге
стране воде на своју земљу украј Зете,
рече: „Што си ми пуштава браве у ову
брањевину? А да имаш образа, не би.“
Миге рече: „Не виташ те, а да сам, не
бих овде ућера.“ Онда Перован рече:
„Како не би! С чега за длаку бих ти их
пошлатио.“ И стаде браве на траг прћати,
а Миге мишљаше да их на више прећера на
своју земљу. Перован му не даваше, по
их врати натраг тридесет лаката. Миге
Перована потинте; онда Перован Миге
оберувке вјетко (удари), и потље Перован
прећера браве тридесет лаката. Миге се
прећера двадесет и пет лаката, те смаче
јарам с рада Перованова те пође за Пе-
рованом који браве говаше. Стаде га на
дво Перованове асмале, даљемо седамдесет
лаката онда јарам узме. Ту се потинте с
Перованом. У томе дође Шпиро, син Пе-
рованов, и рече: „Чија је ово јарам у
Миге?“ Перован му одговори: „Нан је,
па нека га пошћу куд хоће!“ Тако у пре-
врти прећераше браве 40 лаката до на-
врх брешине која је поврх дучице; први
брави прећераше пут руметина. Перован
крену да их врати, а Шпиро да узме Мигу
јарам, и посаче мотилу на Рамо. Тада
Миге поче срамотићу говорити: „Оди, узми
ми ови јарам, ако ти баста.“ Шпиро крене
к Мигу, а Миге га удари јармом по глави,
док паде. Ја видех: „Погабе Шпиро!“
Миге отетури на доњу банду десет лаката.
Тад Перован притри и Миге с мотилом те
га удари у главу. Миге паде и одваља се пет
лаката. Перован га и опет удари мотилом;
онда се поврати на Шпира и кад виђех да
је мртв, а Миге бјеше мртва, Перован пође
да га ћера. У путу га срете Гаврило Пе-
јов, који га поврати, а Миге утече. Неки
кажу бјеху доша, појенише са Перованом
Шпира. Та дружина Перованова, па коју
Миге бјеше наћера браве, није ората, нити
на њу бјеше траве по врло слабо, јер
вода избацила била мушаву, а било је ш-
рине, од уснијаног руметина до воде, три-
десет лаката. Ја сам послје ту одво и
мјерио сва поменути мјеста.“

Велики Суд, послје дужег испита-
вања, увида, да је Перован дао први по-
вод свађи која се свршила смрћу пок.
Шпира, и ако је бравно тај забран од
сеосвијех браве, за то, што није пуштио
Миге да прећера браве преко те његове
земље на своју брањевину, а Миге је већ
био дошао при врху исте Перованове
земље; по му их је на једну повратио
натраг. Други је повод, што је Миге ти-
свуо и браве био, као што Тидо свједочи.
Но ипак то се не може узети за Ми-
гову обрану, јер то га још није морало
вањати да убије Шпира, јер Шпиро није
ни тиска Миге, ни био браве. Што Миге
каже да није смијерао на то да убије
Шпира на мртво, по само да му ћотек
удари како би се сачувао од његовог
ударца, — то се Мигу узима за олакшицу
учињеног злочина.

С тога се Миге пресуди да одстоји
на Грмжур петнаест година те шке
робље о овом трошку, почи-
њући од 23 јунија 1879.

Сувише нареди Суд надлежном капетану
Тидору (sic) Драгојевићу, да одијели Мигу
дио од брата и мајке. Но почем је Миге
законита жена брѣжа (затрудњела), то и
Миге дио да подијели на данје ране
чести и ту Мигу половину да претвори

у готов новац и овом Суду пошље, те ће
се то употребљавати за Мигово издржа-
вање. На другу половину да има право
уживати жена Мигова.

(Испити и остали списи налазе се
под бр. 44 од 26 јунија 1879).

Црногорско Поморство.

Св. Никола, 23 маја. — Ове пе-
дјеље имали смо тихе и средње вјетрове
од I. и IV. кв. мирно море а небо гдјегод
облачно.

На улазак Бојане има 4 и по ноге
дубине највише.

Доједрише:

Траб. при. „Хаирлије“, тон. 18, кап.
Фазли Мустафа, из Обота, празан.
Траб. при. „Велоче“, тон. 19, кап.
Аслан Сали Ага, из Обота, празан.
Траб. при. „Корниере Скутарино“, тон.
34, кап. Јусуе Сулејман, из Обота, празан.
Траб. тур. „Нусрети Хаирлије“, тон.
15, кап. Асан Билали, из Крѣа, крцат.
Траб. тур. „Уда Верди“, тон. 33, кап.
Фазли Адем Хоѣа, из Обота, празан.
Траб. при. „Хаирлије“, тон. 25, кап.
Фазли Сулејман, из Обота, празан.
Траб. тур. „Мио Рондело“, тон. 11,
кап. Весел Сали, из Медове, крцат.
Траб. при. „Бел Моро“, тон. 26, кап.
Сулејман Закули, из Уциња, крцат.
Траб. при. „Корниере Скутарино“, тон.
34, кап. Јусуе Сулејман, из Медове, крцат.
Траб. при. „Мурадије“, тон. 41, кап.
Адем Мехмед, из Уциња, крцат.

Одједрише:

Траб. при. „Велоче“, тон. 19, кап.
Аслан Сали Ага, за Медову, празан.
Траб. при. „Корниере Скутарино“, тон.
34, кап. Јусуе Сулејман, за Медову, празан.
Траб. тур. „Нусрети Хаирлије“, тон.
15, кап. Асан Билали, за Обот, крцат.
Траб. при. „Уда Верди“, тон. 33, кап.
Фазли Адем Хоѣа, за Медову, празан.
Траб. при. „Хаирлије“, тон. 25, кап.
Фазли Сулејман, за Уцињ, празан.
Траб. тур. „Мио Рондело“, тон. 11,
кап. Весел Сали, за Обот, крцат.
Траб. при. „Бел Моро“, тон. 26, кап.
Сулејман Закули, за Обот, крцат.
Траб. при. „Корниере Скутарино“, тон.
34, кап. Јусуе Сулејман, за Обот, крцат.
Траб. при. „Мурадије“, тон. 41, кап.
Адем Мехмед, за Обот, крцат.

Уцињ, 25 маја. — Ове педјеље
имали смо вјетрове од IV. четвртца лагу-
шне и умјерене, небо ведро и мирно море.

Доједрише:

Траб. при. „Бел Моро“, тон. 26, кап.
С. Закули, из Тријешња, крцат.
Траб. при. „Мурадије“, тон. 41, кап.
А. Мехмет, из Тријешња, крцат.
Траб. при. „Аирлије“, тон. 25, кап.
Ј. Идрие, из Св. Николе, крцат.
Траб. тур. „Дурацино“, тон. 25, кап.
Ф. Сулејман, из Св. Николе, крцат.
Одједрише:
Траб. при. „Бел Моро“, тон. 26, кап.
С. Закули, за Св. Николу, крцат.
Траб. при. „Мурадије“, тон. 41, кап.
А. Мехмет, за Св. Николу, крцат.
Траб. при. „Аирлије“, тон. 25, кап.
Ј. Идрие, за Драч, крцат.
Траб. тур. „Дурацино“, тон. 25, кап.
Ф. Сулејман, за Драч, крцат.
Бриг. при. „Первази Бахрије“, тон.
280, кап. Т. Мехмет, за Малту, крцат.
Бриг. при. „Уда Верди“, тон. 79, кап.
И. Капаан, за Триполи, крцат.

Бар, 29 маја. — Вријеме промијени
ове педјеље вјетровима југо-западним,
гдје-год море узбуњено и кишљиво.
Барометар 66, стање температуре
Р. 23.

На грло Бојане за спасити себе и
брод по јакоме вјетру западном бачио је
у море дио терета брашна, траб. при.
„Уда Верди“, кап. Омер Јусуе.

Брашно је било одређено за Обот,
владу турску, и до сад спасло се је од
управе луке Св. Николе на Бојани неко-
лико врећа.

Исти се дан сломила између Бојане
и Медве, брац. при. „Душо Моја“, кап.
Јосиф Јовановић, експлоат. спасен је и је-
дан дио брашна, које је било крцато
за Обот.

Брацера будући да није избачена на
опасно мјесто биће снасна и за тај ред
послао се је из Уциња потребито јер
тамо му није хтио нико дат помоћ.

13 маја дође пароб. „Нил“, кап. Мо-
рета, који је овђе дошао у петак из Три-
јешња и Далмације, врну се данас из Крѣа
и Арбаније са неколико трговине и пут-
ника и данас слиједи своје путовање.

ЈАВНА ЗАХВАЛА.

Г. Лука Јоцић, књијар из Новог
Сада, послао је на дар министарству про-
свјете 200 комада књ. „Мали Свјет“ и
50 ком. „Збирке Духовних Пјесма“ да се
раздаду добрим ученицима црногорских
школа при престојећим годишњим испи-
тима.

Ове књиге предате су школеском над-
зорништву да се с њима распореди по
жељи дароваоца.

За овакав племенити дар министар-
ство просвјете изјављује овим јавну
захвалу честитом дароваоцу господ. Луку
Јоцићу.

Књижевни оглас.

ПОЗИВ НА УПИСИВАЊЕ.

Одлучио сам да издам зборник сво-
јих књижевних дјела, под именом:

ЈОВАН БОШКОВИЋА

СКУПЉЕНИ СПИСИ

У 4 КЊИГЕ,

КЊИГА ПРВА

О српском језику.

СВЕСКА 1.

Свака књига изијеће око 25 табала,
слога и формата као иго су „Слике из срп.
историје“ мога покојног брата Станоја.
Књига друга биће различито садржила,
Књига трећа, Живот и рад Ј. Штура-
његово дјело о народној поезији словен-
ских народа и наставак тога предмета од
дра Ј. Суботића и директора Јана Кали-
чека. Књига четврта, Практична гра-
матика српскога језика, (Извод из српско
граматике, 8 издање, са облицима, и срп-
ска синтакса, 2 издање).

Свака књига изаћи ће у двије
свеске

Новци се не шаљу напријед,
него кад која свеска изиђе. На десет књи-
га дајемо једанаесту на дар.

Ако ми Бог да живиета и здравља,
науимио сам да наставим издавање својих
дјела.

Књига пета и шеста допијеће:
Рјечник њемачког и српског језика, а
књига седма осма и девета: Фило-
логију, (Науку о стародревностима и на-
уку о језику).

У Биограду на спасов дан 1886.

Јован Бошковић

Из „Нове Уставине.“

ШКОЛСКА ОБЈАВА.

На овд. Књ. Црн. Државној Гим-
назији обдржаваће се ове године сли-
једећим редом годишњи испити:

20 Јуна испит I. разреду,	
21 " " II. " "	
23 " " III. " "	
25 " " IV. " "	
26 " довршетак класификација,	
27 " благодарење у цркви, а по	
том читање класа,	
28 " исправљање и раздавање свје-	
дочанстава,	
29 " ученицима слободан полазак	
дома на велики школски	
одмор.	

Цетније, 9 јуна 1886.

УПРАВА ГИМНАЗИЈЕ.

(1—3)

ОГЛАСИ.

ОГЛАС.

Част ми је објавит да сам моју ала-
тарску радњу у Котору, на пјаци св. Три-
фуна, апатио повећао, обогатио је ра-
повреним златарским прибором, све најбо-
ље врете, те сам у стању не само јамчити
за финоћу, доброту, солидну и елегантну
израду тихих предмета, него и истијем ја
могу г.г. моје муштерије послужити уз
одвѣс повољну цијену, испод свакије
конкуренције.

Богатство избора и добра врета моји-
јех бижутерија из злата и сребра, бриља-
ната, сребрне стожне послуге, као и сато-
ва у златну и сребрну оклопу, јамац ми
је, да ће публика својим часнијем нару-
бинама дати мени предност.

Препоручујући се за сваку врст по-
прављања, за поновљење стародревнијех и
модернијех предмета; црквенијех потре-
битина у злату, сребру или мједу; за по-
злаћива, посребрива, резбарије и т. д.
обећавам тачност у изради, брзу послугу
и цијену умјерену.

Котор, 6 јуна 1886.

Са особитим поштовањем

Богдан Калужеровић
златар.